

MARTJANCI, SMRT SV. MARTINA, FRESKA (JANEZ AKVILA IZ RADGONE, 1392).

mestom so se urili za slovesni boj. Na trgu pred cerkvijo pa so noč in dan gradili zidarji in mizarji odre za visoko gospodo, pregraje za borce, stolpiče za trobače in stopnišča. Izbrali so bili tudi že častno predsedstvo igram, pribočnike in svetovalce pa svetli odbor, ki bi pregledal pred igro orožje in ščite in konje, odklonil nevredne borce in pripustil častne in neomadeževane. Bil je med vitezi tudi gospod Diepold Kamenski. Slovel je kot hud razbijač, časti pa mu niso hvalili. Odklonili so mu pozneje konja. Bil je proti vsem predpisom grizljiv in togoten. Vsakega drugega bi bili za tako nečastno dejanje odslovili kot nevrednega, da se meri v turnirju. Pa je imel gospod Diepold močnih priprošnjikov v mejnem grofu goriškem, gospodi devinski od morja in Turjačanih s kraške zemlje.«

»Z gospodom Boltežarjem sva našla gostoljubnega prenočišča pri tedanjem mestnem sodniku Hermanu Unverzichtu. Ko sva se

natančneje zgovorila z gospodom Hermanom, me je ginjeno objel kot sina svojega mladostnega prijatelja, ki mu je bil nekoč rešil življenje. Sam in njegova lepa in dobra hči sta me stregla kot starega prijatelja. Tako sem mogel služiti svojemu gospodu, da ni pogrešil ne dobre jedi ne prijetne postelje. In kakor je on gorel za čast in ime gospodične Rozamunde, tako sem zdaj še jaz blagroval dobroto in lepoto svojega srca kraljice Apolonije Unverzichtove.«

»Tako je minilo sedem dni, visoki praznik vélike nebeške Gospe in ponedeljek, ko smo orožje in konje razstavili in ščite obesili v ogled. Bilo je prečudno barev in likov, ki so strašili in kazali slavno prošlost viteških rodov: lev in orel in tur, tičja perot, srebrna gora, zmaj na stolpu, nosorog, sekira in puščica, lilija in kača, kozel in ogenj bruhajoči vol. Meni se je zdelo, da najlepše sijejo sovneške zvezde v sinjem nebu pa blagajska roža mojega gospoda Lanšpreškega. O moj Bog! Zvezde sovneških so takrat vzhajale,